

קְדִישָׁא. כִּיּוֹן דְּקִנְי פִּנְחָם עַל בְּרִית דָּא, אֲתוּסָף בֵּיהּ י' זַעֲרָא, רָזָא דְּבְרִית דָּא וסוד האות י' הקטנה הוא כנגד האות ברית קודש שהיא בחינת המלכות שהיא עטרת היסוד, ומאחר שפנחס קינא על האות ברית קודש אז לכן האות י' של האות ברית קודש התווספה בשמו ולכן הוא נקרא פינחס.

הקב"ה נתן לפנחס אות ברית קודש לאחר שהודיע למשה

בְּהָהוּא שְׁעָתָא, אָמַר קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מָה אֲעִבִיד עִם מֹשֶׁה, בְּרִית דָּא מִמֶּשֶׁה הָיִי, וְכֹלָה דִּילֵיהּ הָיִי

ובאותה שעה אמר הקב"ה מזה אני אעשה עם משה רבנו, מאחר שזו הברית היא של משה והכלה שהיא השכינה היא שלו כי משה זכה להיות מרכבה אל הת"ת והשכינה היא בחינת כלתו ולכן אי אפשר שפנחס יקבל מזה אפילו רק בחינה אחת קטנה [קנה]. גִּנְאִי הוּא לְמִיָּהּ לֵיהּ לְאַחֲרָא, בְּלֹא דַעְתָּא וְרַעוּתָא דְּמֹשֶׁה, לֹא יָאוּת הוּא כִּי דָּבָר זֶה הוּא גִנְאִי לִתָּת אֶת הַשְּׂכִינָה לְאַחֲרָא בְּלֹא דַעְתּוֹ שֶׁל מֹשֶׁה שֶׁהוּא כֹּהֵן זָכֵה אֵלֵיהּ, וְלֹא רָאוּי וּפִיָּה לַעֲשׂוֹת כֵּךְ. שְׂאִירִי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא

אור הרשב"י

אינו שהרי ברית דא ממשה וכו', וסוד הדבר שמשם מושרש ביסוד אבא שבדעת זעיר, ומשם מושפע מ"ד ומ"ן הנזכר בסוד שם ע"ב, ששני יודין של שני ההין נחלקים לארבעה ההין ונשאר לו ב"ן ולה ב"ן, ואם כן בזכות עתה פנחס לברית כאמור, ולמלכות צריך שיהיה בכח משה בדרך של מעלה, וגם להרבות כחו של פנחס שיבורך מפי משה.

[קנה] וכתב הרמ"ז שאין ספק שגלוי לפניו יתברך טוב לבו של משה שהיה טוב עין, אלא כל ענין זה הוא לגביהו דישאל, שלא יאמרו שנתקנא בפנחס שזכה ליזכור ההלכה דקנאין פוגעין בו שנתעלמה ממשה, ושלא יאמרו שנתמעט כחו חלילה, ואם יעלה פנחס לגדולה בלתי דעתו ורשותו יאמרו שאין משה הצנור והמקור לכל השפע שיושפע. וזה

הלימוד היום

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

וַאֲמַר לְמֹשֶׁה, מֹשֶׁה, פִּנְחָס בֶּן אֱלֶעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן וְאִזְתַּחֲלִיל הַקֶּבֶ"ה וְאָמַר לְמֹשֶׁה, מֹשֶׁה 'פִּנְחָס בֶּן אֱלֶעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן' וְלֹא הַשְׁלִים הַקֶּבֶ"ה אֶת דְּבָרָיו. אָמַר לִיהוֹ מֹשֶׁה, רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם מֶהוּ וְאִזְ אָמַר מֹשֶׁה לַקֶּבֶ"ה רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם מֶהוּ הַדָּבָר שֶׁבָּאת לֹמַר לִי בִזָּה. אָמַר לִיהוֹ, אַנְתָּ הוּא דְּמִסְרַת נַפְשָׁךְ עַל יִשְׂרָאֵל דִּלָּא יִשְׁתַּצוֹן מִן עֲלָמָא בְּכַמָּה זְמָנִין, וְאִיהוּ הֵשִׁיב אֶת חֲמָתִי מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו' וְהֵשִׁיב לוֹ הַקֶּבֶ"ה שְׁהִירִי אֶתְּהָ מִסְרַת אֶת נַפְשָׁךְ עַל יִשְׂרָאֵל כִּבְר כְּמָה פְעָמִים בְּכַדִּי שְׁהִם לֹא יֵאבְדוּ מִהָעוֹלָם וּבִזָּה נַעֲשִׂית מִרְכָּבָה אֶל הַשְׁכִּינָה וְהִירִי גַם פִּנְחָס רָאוּי לִזֶּה מֵאַחֵר שֶׁהוּא 'הֵשִׁיב אֶת חֲמָתִי מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל'. אָמַר מֹשֶׁה מָה אַתָּ בָּעֵי מִנִּי, הָא כֻּלָּא דִּיכֶדֶךְ וְאִזְ אָמַר מֹשֶׁה לַקֶּבֶ"ה מָה אֶתְּהָ רֹצֵחַ מִמֶּנִּי הִירִי הַכֹּל שְׁלֹךְ וּלְכֹן כְּטוֹב בְּעִינֶיךָ עֲשֵׂה.

מֹשֶׁה אָמַר חֲנָנִי נֹתֵן לוֹ אֶת הַשְׁכִּינָה הַנִּקְרָאת בְּרִית שְׁלוֹם כְּדִי שֶׁהִיא תִּשְׁרָה עָלָיו אָמַר לִיהוֹ, הָא כֻּלָּא דִּיכֶדֶךְ הִיא, אִימָא לִיהוֹ דִּתְשִׁירִי בְּגִי' וְאִזְ אָמַר לוֹ הַקֶּבֶ"ה שְׁהִירִי זֹאת הַכֹּלָה שֶׁהִיא הַשְׁכִּינָה הִיא שְׁלֹךְ וְאֶתְהָ תֵּאֱמַר לָהּ שֶׁהִיא תִּשְׁרָה עַל פִּנְחָס. אָמַר מֹשֶׁה, הָא בְּלָבָא שְׁלִים תִּתְהָא לְגִבְיָהּ וְאִזְ אָמַר מֹשֶׁה שְׁהִירִי בִּלְב שְׁלָם אֲנִי מִסְכִּים שֶׁתִּשְׁרָה הַשְׁכִּינָה עַל פִּנְחָס. אָמַר לִיהוֹ אִימָא אַנְתָּ בְּפּוֹמָךְ, וְאַרְיִים קִלְךָ, דְּאַנְתָּ מָסֵר לִיהוֹ בְּרַעֲיוֹתָא, בְּלָבָא שְׁלִים וְאִזְ אָמַר לוֹ הַקֶּבֶ"ה תֵּאֱמַר דָּבָר זֶה בְּפִיךָ וְתִרְיִם אֶת קוֹלְךָ שֶׁאֵתְהָ מוֹסֵר לוֹ אֶת הַשְׁכִּינָה שֶׁתִּשְׁרָה עָלָיו בִּלְב שְׁלָם. הִתְהָ הוּא דְּכְתִיב,

הַלִּימוֹד הַיּוֹמִי

לְכֵן אָמַר, אֶת אִימָא בְּרֵעוּתָא, הִנְנִי נֹתֵן לּוֹ אֶת
בְּרִיתִי שְׁלוֹם. מֹשֶׁה הָוָה אָמַר הִנְנִי נֹתֵן לּוֹ וְגו' וַהּוּ מִשְׁכַּח

בפסוק 'אמור', דהיינו שאמר לו הקב"ה שתאמר מרצונך 'הנני נותן לו את בריתי שלום',

דהיינו שמשא אמר הנני נותן לו את השכינה הנקראת ברית שלום בכדי שהיא תשרה עליו,

דְּאִילוּ קִדְשָׁא בְּרִידָה הוּא, הָוָה לִיהָ לְמִימַר לְכֵן אָמַר לּוֹ

הִנְנִי נֹתֵן לּוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם, אֲבָל לָא כְּתִיב אֶלָּא

לְכֵן אָמַר כי אם הקב"ה אמר את זה אז היה צריך לומר לכן הנני נותן לו את בריתי

שלום ולכן מאחר שכתוב 'לכן אמור' אז משמע שהקב"ה אמר למשה שאתה תאמר את זה.

וְאִי תִּימָא, דְּאֶתְעַבְרַת מִן מֹשֶׁה ואם תאמר שכל החלק של השכינה

שהאציל משה על פנחס הסתלקה ממנו. לָא. אֶלָּא כְּבוֹצִינָא דָּא

דְּאֶדְלִיקוּ מִינָהּ, דָּא יִהְיֶה וְאֶהְיֶה, וְדָא לָא אֶתְגַּרַע מִנָּה

לא היה הדבר כן, אלא הוא היה כמו נר שהדליקו ממנו נר אחר שזה הנר הראשון הוא נותן

אור לנר השני שנהנה ממנו, אמנם אין האור של הנר הראשון נגרע מזה כלל ולכן לא היה

חסר ממש דבר ממה שהוא האציל לפנחס.

כל מקום שהצדיק מחדש חידושי תורה, כאשר הוא נמצא בעולם העליון הוא

פוקד את אותו המקום בעולם הזה

אֶתָּא הֵהוּא טוֹלָא, וְיִתִּיב, וְנָשִׁיק לִיהָ ואז בא הצל שבו היה

מלוכש נשמת רבי פנחס בן יאיר וישב ונישק את רבי יוסי. שְׁמַעוּ חַד

אור הרשב"י

[קכז] גירסת הרמ"ק לכן הנני נותן לו והוא לא גורם אמור לו.

הלימוד היומי

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

קָלָא דִּהָוָה אָמַר, פָּנוּן אֶתֶר, פָּנוּן אֶתֶר לְרַבִּי פִנְחָס בֶּן יֵאִיר, דִּאֵיהּוּ גַבֵּיכּוֹ. ואז רבי אבא ורבי יוסי שמעו קול אחד שהיה אומר פנו

דרך פנו דרך לרבי פנחס בן יאיר שהוא נמצא עמכם מאחר שנשמתו מלובשת באותו הצל.

דִּתְּנִינָן, דְּכָל אֶתֶר דְּצַדִּיקָא אֶתְתַּחֲדֵשׁ בֵּיהּ מְלִי דְאֹרִייתָא, כִּד אֵיהּוּ בְּהָוָא עַלְמָא, פָּקִיד לְהָוָא אֶתֶר, וְאֵתִי לֵיהּ לְגַבִּיהּ כִּי לַמְדֵּנוּ שֶׁבֶכֶל מְקוֹם שֶׁהַצַּדִּיק מַחֲדֵשׁ שֵׁם חִידוּשִׁי

תורה אז כאשר הוא נמצא באותו עולם עליון הוא בא ופוקד את אותו מקום שבעולם הזה

ששם הוא חידש חידושי תורה [קכז]. וְכָל שָׁכֵן כִּד שְׂרָאן בְּגִוּיָהּ

אור הרשב"י

והוא שכמו שמצינו ברו"ל כמה גדול שכר הקובע מקום לתפילתו, ומעמו מפני שבייחוד אותו המקום הקבוע שורה שם הקדושה, וכל שכן בדברי תורה שידוע שגדולה קדושת בית המדרש קבוע משל בית הכנסת. וז"ש שנים שיושבים ויש ביניהם דברי תורה. וגם בגמרא מצינו יתיב וקאמר, שרומז להכנת המקום. וז"ש בההוא אתר דאמרי, כלומר שאומרים שנלמוד במקום הזה. ודוק אומרו תחילה כד שראן בגויה, דוק שראן, שר"ל חונים בקבע. ודוק בגויה, שלא אמר ביה, להודיע שכיון שהם צדיקים חונים בתוכיות אותו המקום הקדוש שנעשה להם כסא ומדור. ואולי שלכן אמר אותו הקול פנון אתר לרבי פנחס בן יאיר, במדבר עם אותם שני הצדיקים שהיו שם רבי אבא ורבי יוסי, שיפנו אותו הכסא לבעליו.

[קכז] וביאר הרמ"ז שהענין מובן במ"ש בשער הנבואה ו' א', שהצדיקים החיים מחדשים ומוסיפים בכל יום שפע חדש ממש למעלה בתורה ומעשים טובים שעושים בכל יום בפועל, האמנם אחר פטירתם הם מייחדים כאשר כבר עשוהו, ולכן הם פוקדים כל המקומות שנשאר שם אור קדושתם לעורר אותו הרשימו ולהאיר בו. והוא לענ"ד סוד הספחים הנזכר בפרשת תרומה קס"ז א', דמגרמיה אתזרע, כי סוד שמיטה הוא עולם המנוחה, ועל זה נאמר (תהלים צז, יא) אור זרוע לצדיק. ומ"ש בסופו ולישרי לב שמחה, הוא האמור כאן. וכל שכן כד שראן בגויה וכו', שאז מתחברים יחד עליונים ותחתונים וגדל השפע באותו מקום. ודוק אומרו בההוא אתר דאמרי, שמלת דאמרי שהגיהה הרב זלה"ה נראית מיותרת. אבל למדנו ענין נכבד

הלימוד היומי

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000